

Még egy szót sem szoltunk, de már azt mondják hazudunk

2006. Ápril 24.

Igehirdetés Hajmáskér 2006.04.16.

"Ezek az asszonyok miután végiggondolják, amit látnak, végiggondolják mindazt, amit hallottak, ránéznek ezekre a fényes ruhás emberekre, egy csodálatos dolognak köszönhetően elhiszik, amit mond. És kedves Testvéreim, a Húsvétnek az egyik legnagyobb csodája ez, az ember, aki nem találkozhatott ilyen dologgal a világtörténelemben, mert soha senki Jézus előtt ilyet nem csinált, hogy tényleges halottból ténylegesen élővé vált, ráadásul a későbbiekben aztán meg is jelent tanítványainak, ezek az asszonyok, ezek hinni kezdtek. Összerakják a tapasztalataikat, összerakják a reményeiket, összerakják az elvárásaikat és mindazt, amit tudnak az Istenről és hittel a szívükben mennek vissza a tizenkettőhöz. Mi történik ott? Hát kedves Testvéreim mondhatnánk azt, hogy a hit teljes csődje. Hiszen ők, tulajdonképpen reménykedve, bizakodva egy örömhírről – egy evangéliumról – akarnak bizonyosságot tenni Jézus legközelebbi tanítványainak – az apostoloknak –, s apostolok pusztá fecsegésnek tartják. Nem tudom történt-e veletek valaha is ilyen?"

Istennek Igéje, melynek alapján az Ő üzenetét hirdetni kívánom köztetek írva található a Lukács írása szerinti evangéliumnak 24. részében, az 1-től a 12-ig terjedő versekben.

Így szól hozzánk a Lukács írása szerinti evangéliumnak a 24. részének az 1-től 12. versig terjedő szakasza:

A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. A követ a sírból elől elhengerítve találták, és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Mit kerestek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.” Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira, és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hitték nekik. (Péter azonban felkelt a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.)

Kedves Testvéreim! A feltámadás eseménye, a Húsvét sok ember számára éppen olyan véleményeket megosztó, megbotránkoztató, hihetetlen vagy ki tudja hányféle módon írhatnám le, hogy mit is vált ki az emberekből hogyha azt mondjuk, hogy valaki meghal és három nap múlva egyszer csak újra él. Nagyon sokan gondolják azt, hogy nem más ez a történet, mint egy bizonyos csapatnak az ügyes hazugsága, amit kétezer éve elhitetnek az emberekkel. Nagyon sokan gondolják azt, hogy a Húsvét egyszerűen nem történhetett meg, hiszen nincs feltámadás, a fizika, a kémia törvényei határozzák meg a mi környezetünket, a mi világunkat. Igen ám, kedves Testvéreim, de akik megkérdőjelezik mindazt, amiben mi hiszünk viszonylag sok dologra mondanak nemet, és nagyon sok kérdést is kell azoknak feltenniük és választ szerezni rá. Hiszen gondoljunk csak bele, akik tagadják a Húsvétot, azok azt mondják, hogy Jézus meg sem halt igazán. Próbáljunk utána gondolni: van egy birodalom – a Római Birodalom –, amelyiknek az élete háborúsággal teli. Ennek a birodalomnak a lakói sokkal fejlettebb orvostudománnyal rendelkeztek, mint a birodalom bukása után ötszáz évig bármelyik európai kultúra. Harcosokból álltak, katonákból, akiknek gyakran egymás sebeit kellett ellátniuk, és olyan orvosokból, akik legfőképpen a háborús sebek kezeléséhez érttek. Jézust keresztre feszítették, majd átbökték lándzsával. Gyakorlatilag ugyanazok a sérülések, mint amit háborúban szerezhet az ember. Vajon ennyire ügyetlenek nézzük Pilátus embereit, a római katonákat? Hogy ne tudnák megkülönböztetni, hogy az általuk halálraítélt és kivégzett ember meghalt-e vagy nem? Vajon feltételezhetjük azt, hogy azok a rómaiak, akik kiadják a testet arimátiái Józsefnek, aki egy holttestet kér tőlük, egy élő embert adjanak oda, ugye egyikőnk sem gondolja ezt komolyan. Higgyétek el, a Római az akkori kor legfejlettebb birodalma volt, és ez nem csak a művészetek pártolásában, hanem a rafinált gyilkolási módszerekben is megmutatkozott, és ők nem végeztek fél munkát. Jézust megölték, az Ő teste visszavonhatatlanul, legalábbis a kor embere és a mai kor emberének tudási szintjén, a biológia, a fizika, a kémia törvényei szerint halott volt. Ezt a halott testet kapja meg József, és viszi el még péntek este, mielőtt beállna a hetedik nap, a szombatnap, az ünnepnap, és helyezi el egy sírboltban, majd a sír elé odahengerít egy nagy követ. Tudnunk kell azonban azt is, hogy az ókori ember gondolkodása szerint a barlang elé hengerített kő jelkép is. Pontosan azért, mert a titkait az emberek, a kincses ládájukat is barlangokba rejtették el, és hatalmas kövekkel torlaszolták el ezeket a barlangokat, ha védeni akarták, pontosan azért, mert a halottaikat is ilyen helyekre rakták, ők úgy gondolták, hogy a barlang és az ajtaja előtt levő kő az a lezárás szimbóluma. Amikor mindennek vége, amikor nincs lehetőség, amikor nincs esély másra, azt ha meg kellett volna festeni egy ókori festőnek, akkor egy barlangot fest, hatalmas követ a száján. S valóban így gondolhatták ezek az asszonyok, így gondolhatták az apostolok, így gondolhatták a római katonák, Jézus barátai és ellenségei is, hogy a kereszttel nincs tovább. Hogy a kereszttel kinyújtóztattak, akit egyszer betekertek ezekbe a halotti leplekbe, annak az embernek többé nincs reménye, annak esélye sincs arra, hogy valamit tenni tudjon. Tudni kell azt azonban, hogy ezekben az emberekből – az ókori emberekből – a halottak tisztelése, a végtisztesség megadása hangsúlyozottan élt. Nem csak a kultúrájukban, de a szívükben, a lelkükben, a zsigereikbe volt szinte írva az, hogy aki elment, az ellen nem viselünk harcot. Hogy a halott ellenséget tisztességgel engedték eltemetni, vagy ha nagyon nagy ellenség volt, akkor, ha nagyon nagy bűnöző volt, ha valami rettenetes dolgot követett el, akkor zavarták meg csak az örök álmát, a halotti nyugalmát. Éppen ezért meglepő azoknak az asszonyoknak, akik mennek és mit látnak: valaki elhengerítette a követ. Aminek a véget, a megváltoztathatatlant, a visszavonhatatlant kellett szimbolizálnia, azt valaki elmozdította. És amikor benéznek a barlangba: hiányzik a test. Az

ókor embere, és talán még mi is 20-21. századi emberek is megbotránkozunk a hullagyalázáson. Azok az asszonyok, akik benéztek, az első pillanatba nem láttak mást: elvitték a Mester testét, meggyalázták még holtában is. És minden bizonnyal kétségbe estek volna, majd felháborodtak volna, s talán a maguk asszonyi módján még szent küzdelmet is hirdettek volna azok ellen a barbárok ellen, akik ilyesmire képesek. Igen ám, de egyszer csak megjelent két fénylő ruhájú ember, és feltesz egy kérdést: „Miért keressétek az élőket a holtak között? Miért gondoljátok, hogy Jézusnak, akit követtetek, annak itt ér véget az élete, itt ér véget a létezése egy sötét odúba, ami elé követ gördítettek? Hát nem emlékeztek arra, amit tanított: hogy az Emberfiának gonoszok kezére kell adatnia, meg kell halnia és fel fog támadni?”. Az asszonyok emlékezni kezdenek és rájönnek arra, hogy itt sokkal nagyobb dolog történt, mint pusztán az, hogy valaki elhengerített egy követ, sokkal nagyobb dolog történt annál, minthogy valaki elvitt egy testet. Itt a lehetetlen történt meg. Önnön erejéből, külső segítség nélkül, csupán isteni erejéből fakadóan Jézus feltámadt. És bebizonyította azt, hogy amit ellenségei rágalomként szórtak a fejére, hogy úgysem fogja megtenni, hogy Ő tulajdonképpen meggyalázza az isteni törvényeket, az nem meggyalázása, hanem beteljesedése volt mindannak, amit az Isten a választott néptől és tőlünk is kíván. Éppen ezért ezek az asszonyok miután végiggondolják, amit látnak, végiggondolják mindazt, amit hallottak, ránéznek ezekre a fényes ruhás emberekre, egy csodálatos dolognak köszönhetően elhiszik, amit mond. És kedves Testvéreim, a Húsvétnek az egyik legnagyobb csodája ez, az ember, aki nem találkozhatott ilyen dologgal a világtörténelemben, mert soha senki Jézus előtt ilyet nem csinált, hogy tényleges halottból ténylegesen élővé vált, ráadásul a későbbiekben aztán meg is jelent tanítványainak, ezek az asszonyok, ezek hinni kezdtek. Összerakják a tapasztalataikat, összerakják a reményeiket, összerakják az elvárásaikat és mindazt, amit tudnak az Istenről és hittel a szívükben mennek vissza a tizenkettőhöz. Mi történik ott? Hát kedves Testvéreim mondhatnánk azt, hogy a hit teljes csödéje. Hiszen ők, tulajdonképpen reménykedve, bizakodva egy örömhírről – egy evangéliumról – akarnak bizonyosságot tenni Jézus legközelebbi tanítványainak – az apostoloknak –, s apostolok pusztá fecsegésnek tartják. Nem tudom történt-e veletek valaha is ilyen? Hogy valami nagyon jó dologról be akartatok számolni a többieknek, ami veletek történt, amiről úgy éreztétek, megváltoztatta az egész életeteket, egy csodálatos esemény – megmenekültetek valamitől –, egy csodálatos dolog, aminek tanúi voltatok egy pillanatra, ami fontos volt, aminek örültetek, és amikor elmondtátok valakinek, akkor rálegyintett, hogy á, csak fecsegés. Kedves Testvéreim, azt hiszem sok ember, aki bizonyosságot akart tenni a hitéről olyanoknak, akik maguk nem találkoztak a Krisztussal, megérezhette milyen. Sok ember ma, aki körülnéz ebben a világban, anélkül, hogy bármit mondana, találkozik ezzel a válasszal, hogy üres fecsegés. Nagyon gyakran elég kinyitni az újságot, bekapcsolni a televíziót: még egy szót sem szoltunk, de már azt mondják hazudunk. És tudjátok Testvéreim, az emberi életnek pont ezért Krisztusba vetett hit kell, hogy a központja legyen. elhiszük vagy nem hiszük el mindazt, amit Jézus önmaga elmondott magáról és amit megcselekedett, amit az asszonyok elhittek, s amit egy következő mozzanatként Péter is el fog hinni, aki továbblép a többi apostol cselekedetein, mert mit csinál? Odafut a sírhoz. Mert kedves Testvéreim, a hitelenség magában nem bűn, a kételkedés talán még segítségünkre is siethet az életben. Igen ám, de hát van az embernek szeme, van az embernek füle, van az embernek lába, mint ahogy Péternek is volt, odafutott a sírhoz. És az az ember, aki előtte pusztá fecsegésnek tartotta, asszonyok locsogásának azt, hogy Krisztus feltámadott, aki úgy gondolta, hogy csak férebeszélnek a fájdalomtól, elcsodálkozott. A magyar nyelvben nagyon fontos szó ez az elcsodálkozni. Tudjátok miért? Mert benne van a szóban a gyökere, az hogy csoda. Egy megmagyarázhatatlan dolog fölött elgondolkozni. Péter abban a pillanatban válik hívő emberré, amikor elcsodálkozik az Isten dolgán. Ráébred arra, hogy vannak olyanok, akik a szemünk, a kezünk, a fülünk számára használható információk alapján nem lehet megmagyarázni. Igenis létezik az a kategória, hogy csoda. És amikor vesszük a fáradságot, hogy elcsodálkozzunk, akkor beismerjük, hogy nem vagyunk mindenhatók, akkor elfogadjuk, hogy nem vagyunk mindentudók. És ha az ember eljut idáig, akkor közelebb kerül egy kicsivel az Isten megértéséhez és Krisztus befogadásához. Merthogy kedves Testvéreim, a csodálkozásra való képesség az, amely mind a mai napig az elmúlt kétezer évben megosztja az embereket, két külön táborra osztja őket a világban. Mert akik hiszik a csodát, azok képesek belekapaszkodni Istenbe. Akik tagadják a csodákat, azok tulajdonképpen nagyon szegény emberek, nagyon bátoratlan, nagyon félős emberekké lesznek, hiszen ebben a világban minden kérdésünk mögött lesz egy következmény. Nem véletlen, hogy a világ legnagyobb tudósai, fizikusai, matematikusai – köztük a négy éve elhunyt Teller Ede is, akit lángoló fáklyának tartottak a fizikusok és matematikusok a tudomány egén – meghajította a fejét a feltámadott Krisztus előtt és bizonyosságot tett, hogy én hiszem és vallom. Tudjátok miért? Mert ebben a feltámadásban van mindannyiunk jövőjének a reménysége. Mert az az ember, aki nem hisz a feltámadásban, az itt és most akar magának mindent. Az itt és mostban pénzt akar, hatalmat akar, az itt és mostban akarja az egészséget, az itt és mostban akar minden kényeztetést és nem képes lemondani. Hiszen lehet, hogy holnap nem lesz semmi, az az ember, aki nem hisz a Krisztusban, nem hisz a jövőben, nem hisz a feltámadásban hogyan tudna jót cselekedni embertársaival? Hogyan lenne képes egy-egy nemes célnak odaszentelni az életét? Hogyan lenne képes kitarítani elvek mellett? Hiszen az azt mondja, hogy itt és most kérem bele a zsebembe. Gondoljatok csak bele! A keresztyének, a hívő emberek között még a legrosszabb is képes arra, hogy embertársaiért dolgozzon. De az ateisták közül, a legjobbak közül is csak kevesen teszik meg ugyanezt. Gondoljatok csak bele! Milyen veszélyes a hitet kizárni az emberi közösségek életéből, milyen veszélyes olyan embereket engedni hatalom közelébe, akik az itt és mostban akarnak mindent maguknak. Nem tudom értitek-e? Csak aki hiszi a feltámadást, csak aki tudja azt, hogy a Krisztus őt megváltotta, abban lehetek én biztos, hogy képes akár az életét is feláldozni érte. Miért? Mert csak mi hiszünk el azt, hogy nekünk is van jövőnk, nekünk is van örök életünk, csak mi hiszünk magunkról, hogy megváltottak vagyunk. Nem tudom, végiggondoltátok-e mindezt? A keresztyén ember, és nektek keresztyén embereknek és nekünk lelkipásztoroknak kell a biztosítékának lenni a világnak arra, hogy mindig lesznek olyanok, akik ha kell árvízben rohannak és segítséget nyújtanak. Akik a bajban, a gondban a közösséggel való áldozatvállalásban, nevezzük ezt egyszerűen szeretetnek vagy éppen szolidaritásnak vagy kitudja hányféleképpen lehet azt nevezni, hogy odahajolunk a másikhoz, de mégis nekünk kell élenjárunk. Miért? Mert nekünk van reményünk. Mi tudjuk azt, hogy van holnap, sőt lesz holnapután. Mi tudjuk azt, hogy a halál nem ér véget ott, hogy a követ odagörgetik a sír elé. Nem. Ott csak egy új kezdődik. Egy új kezdődik, és ez a hit ez igenis mosolyt tud csalni mindannyiunk arcára. Ez a hit, amiért elhosszú a gyermekeket a templomba megkereszteltetni, hogy Isten ismerje meg őt. S ezért esküsznek a szülők, keresztszülők arra, hogy mindent megtesznek erő felett is azért, hogy a gyermek is megismerhesse a feltámadott Krisztust.

Kedves Testvéreim csodálatos ünnep a Húsvét. A lehetetlenről szól. A nem tudott dolgok elfogadásáról, a bizonyíthatatlan dologba való belekapaszkodásról, bizonyosságról abban, hogy az Isten szeret minket. Én kívánom nektek, hogy a 2006. év Húsvétján tudjatok belekapaszkodni az Isten kezébe. Ha kétségeitek vannak, tudjatok elrohanni Isten színe elé, és megbizonyosodni arról, hogy csoda történt. Tudjatok rácsodálkozni a kegyelemre és hálát adva elfogadni azt. Mert így és csak így adhatunk jövőt ennek a világnak, ennek az egyháznak, nem csak a magunk, hanem az utánunk jövő generációk életének. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy megszólítasz minket, újra meg újra felrázol tespedésünkből, s nem hagyod azt, hogy elmeneküljünk saját kérdéseik és a Te igazságod elől. Ó Urunk, légy velünk, hogy tudjuk elfogadni a csodát. Hogy tudjunk hálát adni mindazért, amit nem tudunk megmagyarázni, s tudjuk szívünkbe fogadni azt, amit elménkkel felfogni nem lehet. Add, hogy örvendezzünk a Te Szent Fiad feltámadásának, s hittel valljuk azt, hogy mi is feltámadunk, amikor Te elrendeled majd. Mennyei Atyánk! Add, hogy ebben a hitben, ebben a tudásban tudjuk megosztani embertársainkkal mindazt, amit Tetőd kaptunk. Megosztani az evangéliumot, megosztani az élet egyéb javait. Mindenség Istene! Ölelj minket körül szereteteddel, tégy bizonyosságot arról, hogy a Te Igéd igazság, s erősíts minket, ha elfáradnánk. Légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk, adj gyógyulást betegjeinknek, erőt és hitet a kételkedőknek s megfáradtaknak és áldást minden embernek, aki hiszi, vallja vagy csak keresi a Te feltámadott Gyermekedet. Mindenség Ura, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.